-ται εἰς τῆς κ. Μπανιολῆ, ἥτις ἀναλαμβάνει καὶ τὴν προμήθειαν τῶν ἀπαιτουμένων ὑλικῶν.

Ὥρισε δὲ εἰς ἑκάστην ποσὸν πιστώσεως, ἀναλόγως τῶν παραστάσεων, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε μέρη, ἀπὸ 500 μέχρι 3,000 δραχμῶν.

Καὶ οὕτω ἡ κα Μπανιολῆ ἐχειροτονήθη ἐπίσημος ράπτρια τοῦ Βασ. Θεάτρου ἑτοιμάζουσα φορέματα διὰ τὰς ἠθοποιούς, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ κάποτε διὰ τὸ γοῦστο των, μεταχειριζομένη ὡς ὑλικὰ τὰ περισσεύματα ἐκ τῶν ἄλλων της ἐργασιῶν, χωρὶς νὰ δέχεται ποτὲ νὰ τῆς δώσουν ὑλικὰ αἱ ἴδιαι, καὶ πρὸ πάντων χωρὶς νὰ δίδῃ λογαριασμὸν πόσον κοστίζει ἕκαστον φόρεμα, ἀναβάλλουσα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν πιστώσεων.

Δι' αὐτὰ ὅμως τὰ φορέματα, διὰ τὰς πιστώσεις αὐτάς, γίνονται κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν ἠθοποιῶν καὶ ὁ προϋπολογισμὸς ἑκάστης ἐξ αὐτῶν εἶνε πάντοτε ἀνισοσκελὴς, παρουσιάζων περισσότερα ἔξοδα ἢ ἔσοδα.

Μία ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ, ἡ ὁποία ἔχει 200 δρ. κατὰ μῆνα, πληρώνει:

Ἐννενήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα ἀπέναντι τῆς πιστώσεως τῆς ραπτρίας.

Τριάκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα διὰ τὸν λογαριασμὸν τοῦ ὑποδηματοποιοῦ.

Πέντε δραχμὰς διὰ κάλτσες, κορδελίτσες καὶ τὰ χ[illegible] δύο μπδαμινὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν τούτοις ἀπαραίτητα.

Δεκαπέντε δραχμὰς διὰ ποῦδρα κ. λ. π. ὑλικὰ τῆς παραστάσεως

Καὶ [illegible] ἔχει ὁ Θεός.

Ἡ ἠθοποιὸς λοιπὸν αὕτη, τὴν ὁποίαν χειροκροτεῖτε, κύριοι Ἀθηναῖοι, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνει εἰς τοὺς ρόλους, τοὺς ὁποίους ντύνεται καλὰ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν κάμνετε κάποτε παρατηρήσεις διὰ μικρὰν ἔλλειψιν τῶν ἐνδυμάτων της, ἔχει διὰ τὴν συντήρησίν της κατὰ μῆνα 45 δραχμὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν λέγει τις ὑπερβολικὰ βεβαιῶν ὅτι ἐξαφανίζονται πρὸς πλήρωσιν γιλιῶν δύο ἀναγκῶν τῆς ἠθοποιοῦ, χωρὶς νὰ περισσεύσῃ πεντάρα διὰ τὴν συντήρησιν τῆς γυναικός, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τρώγῃ ὁπωσδήποτε διὰ νὰ μπορῇ νὰ παίζῃ 10 ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς ἀπογευματινὰς καὶ ἑσπερινὰς παραστάσεις, καὶ νὰ κάμνῃ πρόβα ἄλλας τόσας.

Μὴ λησμονῶμεν ὅμως καὶ τὸ τελευταῖον.

Τὰ φορέματα αὐτὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ντυντέλαι 20 λεπτῶν λογαριάζεται πρὸς 3 δραχμὰς τὸν πῆχυν — ὅπως μόνον εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἀγορὰς συνέβαινε μέχρι τοῦδε — τὰ φορέματα αὐτὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν χρημάτων πτωχῆς ἠθοποιοῦ ἀπὸ τὴν κ. Μπανιολῆ, τί θὰ γίνουν ὅταν ἡ ἠθοποιὸς ἀποφασίζουσα νὰ . . . φάγῃ θελήσῃ ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ Β. Θεάτρου;

Διὰ νὰ ἐξοφληθοῦν 2.000 δραχμαὶ μὲ 90 δραχμὰς κατὰ μῆνα πρέπει νὰ παρέλθουν 22 μῆνες. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἠθοποιὸς θὰ χρειασθῇ 4.000 δραχμῶν διὰ νέα φορέματα.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἀπαντᾶ ἡ Διεύθυνσις:

— Ἡ ἠθοποιὸς ἀποχωροῦσα θὰ παραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτῆς φορέματα τόσης ἀξίας, ὅσην ἀντιπροσωπεύουν αἱ γενόμεναι εἰς τὸν μισθόν της κρατήσεις.

Ἀλλά, κ. Στεφάνου, ἐπιτρέπει ποτὲ εἰς τὴν ἠθοποιὸν αὐτὴν νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν ράπτριάν της διὰ τὴν τιμὴν τοῦ φορέματος, τὸ ὁποῖον πληρώνει μὲ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας της;

Ἐδώσατε προσοχὴν ποτέ, κ. Στεφάνου, εἰς τὴν ἠθοποιὸν, τὴν παραπονουμένην ὅτι μεταχειρίζονται ὑλικὰ τῶν σκουπιδιῶν διὰ τὸ φόρεμά της;

Γνωρίζει κἂν ἡ ἠθοποιὸς, κ. Στεφάνου, πόσον κοστίζει τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον φορεῖ;

Γνωρίζει πόσα ὑπολείπονται ἀπὸ τὴν πίστωσιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἀνοίξατε καὶ πόσα ἐξώδευσε;

Ὄχι!!!

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εἶνε ἐνθουσιασμένος, πληροφοροῦμαι, ἐφέτος διὰ τὴν χάριν, διὰ τὸ γοῦστο, διὰ τὴν πολυτέλειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐνδύονται αἱ ἠθοποιοί του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς πλέον ἢ ἅπαξ συνεχάρη τὰς ἠθοποιοὺς διὰ τὴν τουαλέτα των.

Ἠρώτησεν ὅμως ὁ Βασιλεὺς ποτὲ μίαν ἠθοποιὸν πῶς ζῇ ἐργαζομένη ἐν τῷ θεάτρῳ του;

Τὴν ἠρώτησε ἂν λιποθυμῇ ἢ ὄχι ἐξ ἀσιτίας μετὰ τὸ τέλος ἑκάστης παραστάσεως διότι δὲν ἔχει τὰ μέσα τῆς διαίτης καὶ τῆς συντηρήσεως, τὴν ὁποίαν μία καλλιτέχνις κοπιάζουσα πρέπει νὰ ἔχῃ;

Ἂς τὸ ἐρωτήσῃ καὶ θὰ μάθῃ.

Α. Χ.

Περσικο Παραμυθι

Σκότωσε ὁ χωριάτης ἕνα λαγὸ καὶ τὸν ἔπηγε τοῦ Χόντζα. Ὁ Χόντζας τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἐκράτησε καὶ στὸ τραπέζι. Ἐφάγανε μαζῆ το λαγό.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, δέξου τον πάλι τὸν χωριάτη.

—Ποιὸς εἶσαι;

—Εἶμαι, Χόντζα μου, ὁ ἄνθρωπος ποῦ σοῦ ἔφερε τὸν λαγό.

Ὁ Χόντζας τὸν περιποιήθηκε καὶ πάλι. Τοῦ ἔκαμε καὶ δεύτερο τραπέζι.

Πέρασαν λίγες μέρες καὶ παρουσιάζονται στὸ σπῆτι τοῦ Χόντζα καμμιὰ δεκαριὰ χωριάτες ζητοῦντες φιλοξενίαν.

—Καὶ σεῖς ποιοὶ εἶσθε;

—Εἴμαστε οἱ γείτονες τοῦ ἀνθρώπου ποῦ σᾶς ἔφερε τὸ λαγό!

Περνᾶνε μιὰ δυὸ ὧρες, ἄλλοι πάλι, περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους, ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ χωριό.

—Ἀμ' ἐσεῖς, λέγει ὁ δυστυχὴς Χόντζας.

—Ἐμεῖς, Χόντζα μου, εἴμαστε οἱ γείτονες τῶν γειτόνων τοῦ ἀνθρώπου ποῦ σοῦ ἔφερε το λαγό!!

—Δύο τους ἀπο ἕνα ποτῆρι νερό! διατάσσει ὁ Χόντζας τοὺς ὑπηρέτας του.

Οἱ χωριάτες ἐκύτταζαν ὁ ἕνας τον ἄλλον μὲ ἀπορίαν.

—Μπᾶ! τοὺς λέγει ὁ Χόντζας χαμογελῶντας. Αὐτὸ ποῦ σᾶς τρατάρισα εἶνε ἡ σάλτσα τῆς σάλτσας τοῦ λαγοῦ!...

ΣΑΛΔΙΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Στὴν πρωτοχρονιάτικη ἐρώτησι τῆς «Ἀκροπόλεως»: «Ποία εἶναι ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος κτλ.» ὁ ποιητὴς κ. Παλαμᾶς ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

—Ἡ ἀνάγκη ἡ «μᾶλλον κατεπείγουσα» θὰ εἶταν κάποιο στρατιωτικὸ δυνάμωμα. Μικροὶ, μὰ νὰ μᾶς συλλογίζουνται κ' ἐμᾶς.

Στρατιῶτες. Ὅμως γιὰ νὰ εἶναι τὸ δυνάμωμα ὄχι μηχανικὸ καὶ ἀπέξω μόνο, ἀλλὰ μέσα στὸ αἷμα μας ριζοθεμέλιωτο, πρῶτα θὰ μᾶς χρειάζωνταν ἀνθρώπων ἀπόχτημα.

Καὶ τοὺς ἀνθρώπους θὰ μᾶς τοὺς ἔδινεν ἡ Παιδεία.

Ἡ Παιδεία στυλωμένη ἀμέσως ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ σχολειοῦ μαθήματα, ὄχι στὴν ἀστόχαστη καταφροσύνη, ἀλλὰ στὸ σοφὸ δούλευμα τῆς ἐθνικῆς γλώσσας. Τῆς γλώσσας τοῦ κλέφτικου τραγουδιοῦ καὶ τοῦ Σολωμοῦ. Τῆς μίας καὶ τῆς μόνης ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ πιὸ σιμὰ στὴν ἀθάνατην ἀρχαιότητα κρατώντας μας νέους πάντα.

Γιατί σωστὴ γλῶσσα θὰ πῇ σωστοὺς νοῦς.

Τὴν παραπεταμένη Σταχτοπούτα δέομαι καὶ τὸ Κράτος νὰ γνωρίσῃ πῶς εἶναι ἡ Βασιλοπούλα, καὶ νὰ τὴν ὑψώσῃ στὸ θρόνο ποῦ ταιριάζει.

Δέομαι κάποιο ἄλλο ἀλφαβητάρι ν' ἀνοιχτῇ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ σημερινοῦ παιδιοῦ, τοῦ αὐριανοῦ πολίτη.

Δάσκαλος νὰ γίνῃ ὁ Ποιητής.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ τοῦ «Νουμᾶ» πρέπει νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον κάθε Πέμπτην καὶ Κυριακὴν μέχρι τῆς μεσημβρίας, τὸ βραδύτερον. Πᾶσα δὲ τυχὸν ἐπὶ πλέον βραδύτης, παρακαλοῦμεν, ν' ἀναγγέλλεται εἰς τὸ γραφεῖόν μας. Διὰ τὴν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν βραδύτητα τῆς διανομῆς τοῦ πρώτου φύλλου, διὰ τὴν ὁποίαν ποσῶς δὲν εὐθυνόμεθα, αἰτοῦμεν παρὰ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας βαθυτάτην συγγνώμην.

Ὁ γέρων ὡσεὶ ἑξήκοντα ἐτῶν μὲ ψαρὰν γενειάδα ἡλιοκαής καὶ σοβαρὸς δὲν ἐφαίνετο νὰ ἦτο πατήρ των.

Ὁ τρόπος μεθ' οὗ τῷ ἐφέροντο εἶχε κάτι τὸ ἀνώτερον τοῦ συνήθους σεβασμοῦ πρὸς πατέρα, μᾶλλον συμπεριφορὰ ἀξιωματικῶν πρὸς τὸν συνταγματάρχην των.

Ὁ εἷς τῶν δύο ἄλλων ἦτο εὔσωμος καὶ ροδοκόκκινος μὲ καστανὸν μύστακα, ὁ δὲ ἥρως μου λεπτός, μελαγχροινὸς καὶ μὲ ἐκφραστικοὺς ὀφθαλμούς.

Εὔμορφος; θὰ μ' ἐρωτήσῃς.

Αἴ!.. εὔμορφος ἴσως ὄχι, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν φυσιογνωμιῶν αἵτινες ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν σφραγῖδα τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, τὴν ψυχικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν ἥτις φωτίζει καὶ διακρίνει τὸ πρόσωπον.

Τέλος πάντων τὸν ἐσκεπτόμην! μὰ τὴν πίστιν μου!... ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Θεῖος.

Ἐπεστρέψαμεν βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν μας τῆς ὁδοῦ Μονπανσιέ, ἐνῷ ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ μαγικοῦ πανοράματος τοῦ λευκοῦ Ἀλγερίου τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο ἐν μέσῳ τοῦ πρασίνου τῶν λόφων καὶ τοῦ ἀπαλοῦ κυανοῦ τῆς θαλάσσης, ἐσκεπτόμην ποῖος ἠδύνατο νὰ εἶνε ὁ συμπαθὴς ἐκεῖνος ξένος, ὅστις εὗρε εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τὸν αὐθόρμητον ἐκεῖνον θαυμασμὸν δι' ἐμέ.

Ὅλη ἡ ἑπομένη διῆλθε ὡς συνήθως, μόνον δὲ περὶ τὴν ἑσπέραν ἐπειδὴ ἦτο ἡμέρα μουσικῆς εἰς τὸ πάρκον Μπρεσσόν, ὁ Θεῖος προσεφέρθη νὰ μὲ ὁδηγήσῃ.

Οἱ καλοί μας Ζουάβοι ἐν μέσῳ τῶν ἠλεκτρικῶν καὶ τοῦ περιπατοῦντος κόσμου ἀνέκρουον γοργὰ τεμάχια Γαλλικῆς μουσικῆς, διεκρίνοντο δὲ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους οἱ ξένοι ναῦται μὲ τὸν ταλαντευτικὸν βηματισμόν των, παρατηροῦντες περιέργως τὸν κόσμον καὶ τὰς στολὰς τῶν Ζουάβων καὶ τῶν σπαχήδων.

Εἴχομεν ἤδη ἀρκετὴν ὥραν ἐκεῖ καὶ ὁ Θεῖος κάτι μοῦ ἔλεγε περὶ Σαχάρας καὶ Τουαρέγων, ὅταν ἐξαίφνης διακρίνω τὸν ἥρωά μου καθήμενον μεθ' ἑνὸς ἄλλου πλησίον τῆς ἐξέδρας, καὶ παρατηροῦντα ἀφῃρημένον τὴν κίνησιν.

Δὲν μὲ εἶχε βεβαίως διακρίνῃ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἔκλινε πρὸς τὸν σύντροφόν του τῷ ἀνεκοίνου καμμίαν παρατήρησιν καὶ ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὸν παρερχόμενον κόσμον.

Ἠσθάνθην τότε τόσην παράδοξον συγκίνησιν, ὥστε δὲν ἠννόησα γρῦ ἐξ ὅσων ἐξηκολούθει ὁ θεῖος νὰ λέγῃ, ἐκίνουν δὲ τὴν κεφαλὴν μόνον ὡς νὰ συνεφώνουν πληρέστατα πρὸς τὰς ἰδέας του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν εἶδα νὰ χαιρετᾷ, καὶ ἀντελήφθην ὅτι οἱ παρερχόμενοι ξένοι ναῦται τὸν ἐχαιρέτων στρατιωτικῶς.

Ἦτο βεβαίως ξένος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

Κάτι τὸ παράδοξον ἐνέπλησεν εὐχαριστήσεως τὴν καρδίαν μου, ὅτι ὁ ἥρως μου ἦτο ἀξιωματικός, καὶ ναυτικός.

Περίεργον! τί ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ ἐνδιαφέρῃ ἐμὲ ἐὰν ὁ τυχαῖος αὐτὸς παροδίτης τῆς χθὲς ἦτο ἀξιωματικὸς ἢ ὄχι;

Μήπως καθημερινῶς δὲν ἤρχοντο ἢ ἔφευγον ἐκ τοῦ λιμένος μας τόσα ξένα πολεμικά; καὶ μήπως ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἐν εἰδύλλιον μετά τινος τῶν ἀποδημητικῶν αὐτῶν πτηνῶν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ σοβαροτέρας συνεπείας;

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ παρατηρῶ περιέργως καὶ τὰς μικροτέρας κινήσεις του, καὶ τὰ μικρότερα μειδιάματά του, καὶ ἐδυσφόρουν, καὶ ἐθύμωνα ἐνδομύχως, ὅτι δὲν ἔστρεφε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα του.

Τί θὰ ἔκαμνε ἄρα γε ἐὰν μ' ἔβλεπε;..

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μερικοὶ γνώριμοι τοῦ θείου ἐπλησίασαν νὰ μᾶς χαιρετίσουν, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ ὁ ἀνυπόφορος ἐκεῖνος ὑπολοχαγὸς ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρωτοτροπῇ ἀηδέστατα.

Περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐλαχίστας λέξεις ἤκουσαν ἀπὸ τὰ χείλη μου.

Οἱ ναῦται ὡς καὶ αὐτὸς ἦσαν μελαγχροινοὶ καὶ ἡλιοκαεῖς, ἔφερον λευκὸν μικρὸν πιλίκιον, ἡ δὲ ταινία των ἔφερε γράμματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀναγνώσω.

Μήπως ἦσαν Ρῶσσοι; (Ἀκολουθεῖ)